

איצרות המיישר

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

ט"ו באב תשפ"ה | שבת קודש | גליון 161

פרשת ואתחנן - נחמו

מן העלי' חכם בעיר'ו שמואל'י שליט"א

"שמור את יום השבת לקדשו"

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
18:54	19:34	20:04	20:56
19:15	19:35	20:05	20:57
19:13	19:33	20:03	20:54
19:12	19:32	20:02	20:53

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ט"ז אב

טז. רבי משה פארוז, מח"ס צדק ומשפט | רבי בכור אהרון אלהדיף, מח"ס מפי אהרון | רבי יצחק מאיר לזין חתנו של האמרי אמת מגור, תשל"א | רבי משה מונטיפיורי, גדול הנדבנים לעזמו, תרמ"ה

יום שני - י"ז אב

יז. רבי רפאל יהושע עזריאל, בן מח"ס כפי אהרון | רבי שלמה חיים פערלאו נכד הבעש"ט, תרפ"ב | רבי יאשיהו פינטו, חתן המהר"ח"ו, התמ"א.

יום שלישי - י"ח אב

יח. רבי חיים רפאל בן אשר הראשון לציון | רבי חנוך חסון אב"ד חברון הי"ד, תרפ"ט | רבי ישראל זיתון, מח"ס משפט כתוב, תרפ"א | רבי משה ברנשטיין ראש ישיבת קמניץ

יום רביעי - י"ט אב

יט. רבי יעקב כולי, מח"ס מעם לועז, תצ"ב, קבור בטורקיה

יום חמישי - כ' אב

כ. רבי בן ציון אלקלעי, מח"ס חמדת ירושלים | רבי לוי יצחק שניאורסון, מח"ס ליקוטים על הזוהר, תש"ג | רבי יוסף יהודה ארדיטי מסלונקי | רבי מרדכי אלהאייך מגדולי דיניי תונס, תקל"ז | רבי נסים חזקיה מרובני נאבל, מח"ס חן טוב, תרס"ג

יום שישי - כ"א אב

כא. רבי אהרון רוקח האדמו"ר מבלי, תשי"ז | רבי יעקב חי זריהן, מח"ס ביכורי יעקב, תשי"ג | רבי חיים סולוביצ'יק מבריסק, תרע"ח | רבי יעקב אורנשטיין בעל ישועות יעקב

יום שבת - כ"ב אב

כב. רבי דוד בן מרגי מגדולי חכמי מרוקו | רבי אליהו ב"ר יוסף הכהן דושניצר מפתח תקוה, תש"ט | רבי מרדכי בן הלל, הי"ד, פסקי המרדכי, ה'ע | רבי רפאל בכר מיוחס שמואל, ראש"צ, פרי האדמה, תקל"א | רבי יוסף ועקנין, מחז"ר נהר שלום, התשפ"א

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הכתיבת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפיקודו של מו"ר שד"ט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

לעריכת אוכרות

באחריות צדדיים של אברכי ירבני הישיבה כולל סעודת ירבני תורה וקדושים כולל תיעוד שישלח אליהם ביואטסאפ

שלוחה 7 או ביואטסאפ

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טואר הנעדר מדי יום י"ז מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או ביואטסאפ

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שניות טיספים שלוחה 7

כולל לאברכים מצויים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחתו

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שאל את הכותב או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים

ניתן להקדיש לעזר

תהלים לילדים

להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי

הזוהר הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת הגבלה

הזמנית 2-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

בית הוראה

שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה

לבחורים תפירת התורה שלוחה 9

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורזת ישראל 4-בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

עיצוב צחם ישראל ז'וקר
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

שחור ולבן

עברנו את 21 הימים הקשים, הנקראים "ימים שחורים", ועכשיו אנחנו מכינים את עצמנו לקראת 21 ימי האור והגדולה, שהם מראש השנה ועד שמחת תורה. ידוע המעשה המוכא במדרש, שאחד מחכמי אתונה הגיע לירושלים ומצא תינוק [ילד] אחד. הוא נתן לו כמה פרוטות, וכיקש ממנו שיביא לו גבינות וכיצים מהמכולת. חזר התינוק והביא לו מה שביקש. אמר לו היווני: "אתה מילדי ירושלים, שאומרים עליכם שאתם חכמים. תגיד לי, איזו גבינה היא מעז שחורה ואיזו מעז לבנה? אמר לו הילד: "אתה חכם מאתונה? הבאתי לך ביצים. אולי תגיד לי איזו ביצה מתרנגולת לבנה ואיזו מתרנגולת שחורה?..."

המהרש"א מסביר שיש פה רמז גדול. ישנם ימים קשים, וגם ימים טובים. הימים הקשים הם 21 הימים של בין המצרים שעכשיו עברנו אותם. הימים החשובים, ימי האור, הם 21 הימים שבהם מאיר אור התשובה, מראש השנה ועד שמחת תורה. ומי שהתאבל ובכה ב-21 ימים האלה ובכה על חורבן ירושלים, עתיד לשמוח יחד עם השכינה. חז"ל מפרשים את עומק הדו שיח הזה שכן החכם היווני לילד. הגוי אומר לילד: אתם אומרים שאתם עם מיוחד, בני אברהם יצחק ויעקב, שיש לכם נשמה מיוחדת, בעוד שהנשמות של הגויים הן לא ממקום של קדושה. איך אתם אומרים כך? תראה את הגבינה, בין אם היא באה מעז לבנה ובין אם היא באה מעז שחורה, זו אותה גבינה. מה כוחם של האבות שלכם? למעשה, כולם שווים – גם היהודים וגם הנוכרים... ענה לו הילד: "אתה מחכמי אתונה? לאן נעלמה החוכמה שלך? אולי תגיד לי איזו ביצה מתרנגולת לבנה ואיזו משחורה? הגוי לא ידע לענות. אמר לו הילד: אני אגיד לך איך תדע. ניקח את הביצים לתרנגולת שתדגור עליהן. אם יצא אפרוח לכן, סימן שגם שהביצה היתה של תרנגולת לבנה, וכן להיפך. הוסיף הילד

שחפרו לעצמם, הם קמו למחרת וגילו שהם נשארו בחיים. הם חשבו שהם טעו בחשבון הימים, ולכן נכנסו לקברים שוב ושוב, לילה אחרי לילה, עד ט"ו באב. כשראה משה איך שהתשובה והתפילה מועילות, מיד "ואתחנן אל השם" – הוא החליט גם הוא להתפלל בכל כוחו ולא להרפות, עד שהקב"ה יסלח לו. אמר לו הקב"ה, "די לך, אל תוסף דבר אליי עוד בדבר הזה." התפילות לא יעזרו לך...

ישנו "מדרש פליאה": "אם אעברה נא, בטל סלח נא. ואם סלח נא, בטל אעברה נא." זה לא מובן. הקב"ה אומר למשה רבנו, אם אתה רוצה את "אעברה נא ואראה את הארץ", בטל את ה"סלח נא". ואם אתה רוצה שאני אסלח, בטל את "אעברה נא". לכאורה, מה הקשר? אלא משה רבנו מתחנן לקב"ה שהוא רוצה להיכנס לארץ ישראל ואומר לו: היו שני שותפים שנשבעו זה לזה, שאם יצליחו במסחר, הם יעלו יחד לארץ ישראל. הם גם הצהירו על כך בפני הרב. וכך היה. הם הצליחו, והכספים זרמו יפה... ואז הגיע הזמן לעלות לארץ ישראל. אך לא עלינו, אחד מהם חלה, ואחרי תקופה קצרה הוא נפטר. אשתו אמרה שהיא אינה רוצה לעלות לארץ ישראל, כי המשפחה שלה פה ואין לה אף אחד שם. אשתו של השותף השני אמרה, שאם אשת השותף הראשון לא באה איתה, גם היא לא עולה, כי גם לה אין אף אחד בארץ ישראל, והיא צריכה חברה. הלך השותף לרב לשאול מה לעשות, והרב אמר לו: "התבטלה השבועה, ולכן אתה פטור מלקיימה. יש דין ששבועה שבטלה מקצתה, בטלה כולה. אתם נשבעתם ששניכם תעלו לארץ ישראל, אבל עכשיו החבר הזה נפטר, ולכן בטלה השבועה שלו. מכיוון שמקצת השבועה בטלה, הכל בטל, ואתה לא חייב לעלות." כך גם בא משה רבנו לפני הקב"ה ואומר: "דיבוננו של עולם, אתה נשבעת שאני ואהרן לא ניכנס לארץ ישראל. אהרן נפטר, ולכן 'שבועה שבטלה מקצתה, בטלה כולה'. אז תן לי עכשיו להיכנס." מה ענה לו הקב"ה? "אין בעיה, איך שאתה רוצה. אבל אתה זוכר, שכשעם ישראל עשה את העגל,

עונג שבת

תפילה ברומו של עולם

ראינו בפרשתנו, ששמשו רבנו התפלל תקט"ז תפילות, כמניין "ואתחנן" (515), כדי לזכות להיכנס לארץ הקודש. מה עורר את משה רבנו להתפלל את כל התפילות האלה? הוא ראה את הקבוצה האחרונה של דור המדבר, שכשנת הארבעים במדבר, בגלל שהיו האחרונים, הם היו בטוחים שהם כולם עומדים למות כתשעה באב, כמו שהיה בכל השנים הקודמות. לכן הם חזרו בתשובה ככל ליבם, בכו וזעקו לה' שימחל להם על חטאיהם, רגע לפני שהם עוברים לעולם הבא. אך כשהם נכנסו לקברים

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

"האם פתר כבר את הספק שחשב עליו בתפילה?" שאלו ה"בית יוסף", "איך כבר יודע? באמצע התפילה ראיתי מבעד לחלון חמור שנושא עליו קמח לפסח, אבל גם ראיתי שהחמור מאוד מזיע. חשבת, שעכשיו הזיעה של החמור נכנסת בתוך השק של הקמח ומרטיבה אותו, ואז מה יהיה דין הקמח? איך אני אמור לפסוק בזה? וכך פלפלתי בשאלה הזו כל הזמן..." רבנו האר"י ראה את זה ברוח קודשו ואמר לקהל להמשיך...

רפורמי אחד שאל פעם את הרב, "למה אתה לא מקצר את התפילות? אתה יודע כמה יבוא לפה אם התפילה תתקצר? אתה מאריך בתפילות יותר מדי!" אמר לו הרב, **"בוא ואספר לך מעשה שהיה.** אדם אחד לוהה מחברו מאה זהובים וכתב לו שטר. כשהגיע זמן הפירעון והחבר ביקש ממנו להשיב את ההלוואה, הוא אמר לו שאין לו עכשיו את הכסף. עברו חודש, חודשיים ושלוש, והחבר לא מחזיר את ההלוואה. תבע אותו חברו בבית הדין. אמר לו, "אתה יודע מה, תוותר לי על חצי מהכסף, ואני אחזיר לך מחצית מהסכום." אמר לו, "בסדר, אני מוכן לוותר לך והעיקר לגמור כבר עם הסיפור הזה. תביא חמישים זהובים במקום מאה." אמר לו, "אם ככה, תכתוב לי שטר חדש על חמישים זהובים, ובעוד חודש אני אביא לך את זה..." אמר "אז תחזיר את השטר הראשון..." כך אמר הרב לאותו רפורמי, "אולי כדאי לשמוע לעצתכם ולעשות תפילה קצרה. אבל בין כה וכה אתם בכלל לא מתפללים, אז מה יעזור לקצר את התפילה? אם לפחות הייתם מתפללים חצי תפילה... אבל אתם בכלל לא מתפללים, אז מה זה משנה מה אורך התפילה? אמרו רבותינו, שהתפילה דומה לאדם שמדבר בטלפון. אם באמצע השיחה יחייג למקום אחר, תיפסק השיחה הראשונה. אין מה לעשות..."

פסיעה אחת בארץ ישראל, רק אמה אחת. עוד הוא אמר, "ריבוננו של עולם, אם אינך נותן לי להיכנס לארץ ישראל בחיי, תן לי לעבור בארץ ישראל כציפור". אך הקב"ה סרב לבקשתו.

כל מהות האדם היא התפילה. פעם אחת, ב'בין הזמנים', הביאו קרקס לעיר, והיה בקרקס לולין אחד שהיה הולך על חבל דק. אדמו"ר אחד ביקש ללכת לדאות אותו. לקחו את הרכי לשם, ואחר כך שאלו אותו למה הוא כל כך רצה לדאות את הלולין הזה. אמר להם הרכי, "אם הוא יסיח את דעתי אפילו רגע אחד במחשבת גאוה או משהו כזה, מיד הוא נופל למטה. ראיתם איך הוא ריכז את המחשבה שלו? גם אנחנו צריכים ללמוד לדכא כך את המחשבה שלנו בתפילה." הרכה פעמים, כשאדם מתפלל, אחר כך אומרים לו 'שלוש עליכם, איך היה בתל-אביב?'... "כי הראש שלו טייל בתל-אביב ובמקומות אחרים בזמן התפילה.

פעם התפלל רבי יוסף קארו עם האר"י, ותמיד היו הקהל ממתינים לרבנו האר"י או למחן רבי יוסף קארו עד שסיימו את התפילה. פעם אחת התעכב מחן ה"בית יוסף" זמן רב בתפילה. עברו כבר 20 דקות וחצי שעה, ועדיין לא סיים. סימן להם האר"י שיתחילו חזרת הש"ץ. אחרי התפילה שאל רבנו האר"י את מחן,

אמרתי שאם אני מוצא עשרה צדיקים אני אמוח לעם ישראל, ואתה חיפשת עשרה, ולא מצאת אלא שבעה. מה אמרת לי? "זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך" אמרתי לך, "אבל הם כבר מתו". אמרת לי, "לא, צדיקים במיתתם קרויים חיים", וקיבלתי את הטענה. אבל עכשיו אתה צריך להחליט כמה אתה בוחר – אם אתה בוחר ב"אעברה נא", בטענה שבטלה השבועה אחרי שאהקן אחיך מת, אני עונה לך שאהרון לא מת, כי אתה אמרת ש"צדיקים במיתתם קרויים חיים", וממילא לא בטלה השבועה. אבל אם אתה מתעקש לומר שאהרון מת, ולכן בטלה השבועה ואתה רוצה להיכנס לא", אז ב'טל את 'סלח נא' – בטל מה שביקשת ממני 'סלח נא לעון העם הזה כגודל חסדך' בזכות הצדיקים שבמיתתם קרויים חיים. אם אהרון נחשב 'מת', אז אני לא סולח לעם ישראל על עון העגל. **זהו מה שאומר המדרש, "אם 'אעברה נא', בטל 'סלח נא' של עון העגל. ואם 'סלח נא', בטל 'אעברה נא', ולא תוכל להיכנס לארץ ישראל. כך פירש מורנו רבי יוסף עדס זצ"ל את המדרש המיוחד הזה.**

העיקר הגדול הוא, שרואים מכאן כמה גדול כוח התפילה. אם משה רבנו היה מתפלל עוד תפילה אחת, לא היתה ברירה והקב"ה היה מכניס אותו לא". לכן הוא אמר לו: "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה."

אמר לו משה לקב"ה, "אעברה נא" – "נא" זה בגימטריא 51. אומר משה, "אני רוצה לזכות לפסוע רק פסיעה אחת בארץ ישראל." הרי רוחבו של הירדן הוא חמישים אמה. תן לי רק

תיקון הנפטרים

תיקון הנפטרים זהו תיקון שעושים עבור נשמות הנפטרים.

כדי לזכור ולרוממו בעלמות העליונים ולהעלות מדרגה שבת הוא נמצא.

המקור לכן: מגדולי המקובלים רבי יהודה פתיה זצ"ל וזה לשונו בספרו הקדוש "מנחת יהודה":

"אם חוורשים רצונם לעשות נחת רוח למת, להושיעו ולהצילו מכף הקלע ופדונו של נחשם, שהוא נידון בהם, אין שום אופן, כי אם לשפוך שיה ותפילה בפני מלכו של עולם בעד המת החי. וייקבעו עשרה אנשים כשרים וידעו ספר ויעש למת סדר תיקון..."

והתיקון זה מועיל מאוד לנשמות הנפטרים

להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך א"ה ביום חמישי כ"ז אב ערב ראש חודש אלול

בשעה 14:30 בהיכל ישיבתנו הקדושה

למסירת שמות 03-5520004 שלוחה 7

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו

אהוב ליבנו תומך תורה וחסד

בכל ליבו ונפשו

רבי שי בן רות ה"ו

ודעייתו הצדקנית

יסמין בת פאני תחי'

וילדיהם הנעמים

השם ישמרם ויחייהם בבריאות

ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

ליהודים ללמוד או ללמד תורה, ומי שיעבור על הגזירה, אחת דתו להמית. הרמב"ן המשיך, כמוכן, ללמוד תורה. בלשו אחריו, וכשתפסו אותו בלימודו, אזקו אותו באזיקים והיכו אותו מכות נמרצות ואחר הכיאו אותו לפני המלך. כשראה המלך את הרמב"ן אזק, הוא ספק את כפיו בצעד. השוטרים הסבירו שהוא הפר את גזירת המלך. שאל אותו המלך: "אתה הפרת את גזרתי? הרי אסרתי את לימוד התורה." ענה לו הרמב"ן: "נכון, אבל אני מקיים את מצות מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא. הוא ציווה עלינו ללמוד את התורה הקדושה. מצוותי חשובה יותר בעיני ממצוותך, מצות מלך כשר ודם." שמע זאת המלך, והתמלא חמה. הוא הורה להוציא אותו להורג לעיני כל העם. הוליכו אותו לגרדום בליווי תזמורת. שאלו אותו מהי משאלתו האחרונה, שאותה מקובל לממש. ענה הרמב"ן: "רצוני שיכניו לי ספינה קטנה, בה אוכל לשוט קצת בים במשך שעה-שעתיים." מה יכלו לעשות? היו חייבים לתת לו את משאלתו האחרונה. הקיפו את הספינה הקטנה שלו בספינות רבות, שגם אם ירצה לברוח, לא יוכל לעשות זאת. הרמב"ן נכנס לספינה, וכיוון כמה ציורים של שמות קודש, והספינה קיבלה כוחות מיוחדים, נכנסו בה רוחניות ואש להכת שלהבת, והיא פרצה את כל המחסומים של האוניות כמו שהודפים עלה נידף, וכך המשיך איתה הרמב"ן עד לא". איזו שמחה עצומה היתה לו כשראה את ירושלים, אך הוא גם ראה איך "זרים אוכלים נחלותיה" ואיך כל השפע והטוב שיש בארץ ישראל הולך אל הגויים. היה לו מאוד קשה לדאות את זה. היתה לו אהבת ישראל

מחמתו ופנימיותו של האדם ניכרים בשעת תפילותו. אפשר לדאות מצורת התפילה מיהו האדם. איך אנחנו יודעים שזה כך? אם נכתוב את המילה "אדם" במילוי אותיות – א,ל,פ, ד,ל,ת, מ,ס, ונוציא את אותיות השורש, את המילה "אדם", יישארו האותיות ל,פ, ל,ת, מ, שיחדר הן אותיות "מתפלל". כלומר, אותיות המילוי, הפנים של ה'אדם' וכל המהות שלו הם 'מתפלל' – זה כל האדם. ועוד, מה שממלא אותו, זה התפילות שהוא 'מתפלל' לקב"ה.

קִרְבָּה אֶל נַפְשִׁי גֵאֻלָּה

מעשה נורא היה עם הרמב"ן, שהיה מאד מקורב למלך ספרד. המלך אהב אותו מאוד, והיה מרבה להזמין לארמונו כדי להתייעץ עימו בכל ענייני הממלכה. מיום ליום עלתה קרנו של הרמב"ן אצל המלך, והשרים וההגמונים החלו לקנא בו ולדאות בו אויב. הכישוף הראשי היה הנפגע העיקרי מהכבוד שרחש המלך לרמב"ן. הוא אסף את כל השרים, ויחד הם ניסו לטכס עצה איך להוריד את הרמב"ן מגדולתו. לכסוף הוחלט להסביר למלך, שתורת ישראל נגד הדת הנוצרית, ולכן יש לאסור על היהודים את לימוד התורה. אם לימוד התורה ייאסר, הרמב"ן יהיה פנוי לעזור יותר למלך. ואכן, המלך גזר המלך שאסור

שעת התפילה, היא כמו שיחה עם הקב"ה. ברגע שהאדם חושב על משהו אחר, זה כאילו הוא 'מחייג' למקום אחר. לכן אמרו רבותינו, "אל תעש תפילתך קבע אלא רחמים", כלומר, אל תתפלל כמו פעולה קבועה שאתה חייב לעשות אותו, אלא תעשה זאת בתור רחמים לפני המקום. הרי כתוב, שכשעת בצורת ירד רבי אליעזר לפני התיבה ואמר 24 ברכות, ולא נענה. ירד רבי עקיבא ואמר רק "אבינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה", ומיד ירדו גשמים. מה ההבדל בין רבי אליעזר לרבי עקיבא? רבי אליעזר, היה לו גם זכות אבות וגם זכות עצמו, והיה סמוך ובטוח שתפילותו תתקבל, ולכן תפילותו לא עלתה בידו. אבל רבי עקיבא היה גר, ולא היה לו זכות אבות, והוא התפלל מתוך ענווה ושפלות. התפילה שלו הייתה מעומק הלב, ולכן היא נענתה.

אמרו רבותינו במסכת ברכות: "אפילו המלך שואל בשלומי, לא ישיבנו. אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק". הסביר ה"תפארת שלמה" מראדומסק: אדם, "אפילו המלך שואל בשלומי" – כלומר, מלך מלכי המלכים שואל אותו "מה שלומך? איך אתה מרגיש?" גם אם הוא מקבל דרישת שלום מהשמים, בכל זאת "לא יפסיק בתפילותו" – לא יגיד "די, אני כבר לא צריך להרבות בתפילה, כי הקב"ה אוהב אותי ושואל בשלומי. אלא, בכל זאת ימשיך להתפלל... וכן, "אפילו נחש כרוך על עקבו" – גם אדם שנמצא בעומק הטומאה, והנחש כבר בלע אותו מראשו ועד עקבו, בכל זאת לא יפסיק, אלא ימשיך להתפלל, כי יכול להיות שבדיוק עכשיו יזכה להיוושע. מכאן, שתמיד צריך להתפלל – גם בעלי המדרגות הגבוהות שזוכים לדרישת שלום מהשמים, וגם מי שר"ל נמצאים בשפל הכי גדול, כי לתפילה יש כוח רב.

מוסדות המיש"ר תככ"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' טבא התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקירך פלוני

הקדש ע"י ה"ה פלוני אלמוני יהיו יהיו שוכה לשפעה ביכה
העלחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה.
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו חייה
 דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
 מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
 מאברכי המוסדות

"כי מי גידול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בקוראנו אליו" (ר' ז)

אשרנו שזכינו להיות ככה קרובים לאבינו שבשמיים אשר אוחזנו קשתי לשמוע אותנו, עם ישראל הוא עם הנבחר לנצח נצחים, אם נדייק בפסוק כתוב **"בקראנו אליו"** השם תמיד קרוב, אבל מתי הוא הכי קרוב אלינו וממלא את בקשתנו? **מתי שאנחנו קוראים לו מכל הלב, זה הכתחה של השם יתברך, א"כ נשאלת השאלה שיש לכל אחד בכנס, הנה אני מתפלל כל יום שלוש תפילות כל היום אני עסוק בתפילות והנה אני לא מקבל את מה שאני מבקש, כולם מבקשים כל יום רפואה גאולה וכ"ו וכל אחד יש את הישועות שהוא צריך אין אחד שהכול הולך חלק אצלו, א"כ מפני מה תפילותינו לא מתקבלות? התשובה היא: השאלה איך אנחנו מתפללים מה ההרגשה שיש לנו בלב, האם אנחנו קוראים טקסט והלב חולם על הא וועל דא, או שבאמת בלב מרגשים אשר אין עוד מלבדו, **"ואין על מי להישען אלא על אבינו שבשמיים"** ניקח דוגמה בשביל להבין את העניין, אדם שיש לו דלקת בטון וכדומה, מה הדבר הראשון אשר הוא עושה? אדם רגיל הולך לדופא, לבית מרקחת קונה תרופות, ובנוסף הוא גם מתפלל, אבל הוא לא מרגיש בליבו אשר כל התרופות וכל הדופאים הם תחת השם ואם השם לא ירצה לרפואתו הוא לא יתרפא, האדם הולך על פי הטבע על פי מה שהעין מראה, מאידך אדם אשר קיבל את המחלה הידועה ר"ל והרופאים אומרים לו זהו נשאר לך חודש וכיוצא להיות, אדם כזה מיד הולך לאיזה קבר של צדיק ושופך את ליבו להשם שיציל אותו, אבל מתי זה קרה רק אחרי שאין לו על מי לסמוך, אבל מתי שהוא מרגיש שיש לו על לסמוך הוא עוזב את השם כביכול מסתדר בלעדיו בדברים הפרטיים שלו, ובנוסף הוא מתפלל, השם רואה את הלב, מה עובר לך אדם בלב כתפילה, "רחמנא ליבא בעי" השם רואה את הלב שלו שהוא לא סומך עליו במאת אחוזים אלא הוא סומך על פלוני וכ"ו, למה שהשם יענה לתפילות הללו? **אם אתה מוציא מילים מהפה ואתה לא שלם עמהם, זה לא צורה של תפילה,** למה אנחנו צריכים לחכות לחטוף איזה מכה חזקה בשביל להיכנע להשם יתברך אחרי שמיצנו את כל האפשרויות ולא הלך, אז נזכרים שיש לנו אבא, אבא שלנו זמן כל החיים ככל שנייה ושנייה רק הוא מחכה לנו, השם יכול לתת לנו פרנסה בשפע, דירה למי שצריך, רכב, אשה, ילדים, וכ"ו הכול בידו וברשותו, הוא מחכה לנו שנבקש ממנו באמת שנאמין בו, שנאמין שהתפילה שלנו יש לה השפעה גדולה בשמיים,**

ועל ידי חיזוק זה נזכה לראות ישועות גליונות, אמן ואמן, שבת שלום,

הוא מלך לעצמו, וכשהוא נמכר לעבד, הוא כל הזמן יושב ומצפה מתי כבר ישוב להיות בן חורין. מדוע? כי כבר טעם את טעם החירות. הוא כבר היה בן חורין, כבר היה מלך שקיבל החלטות לבד. עכשיו, כשאחרים אומרים לו מה לעשות, זו עבדות. אחר כך, כשהוא משתחרר, הוא מרגיש טעם נפלא בחירות. אבל מי שנולד עבד, מעולם לא טעם את טעמה של החירות, ולכן הוא לא יודע מה הוא מפסיד, וגם אין לו את אותו הדחף לצאת לחירות. אומר דוד המלך לפני הקב"ה: **"ריבונו של עולם, לא צריך לקשור אותי במסורות. אין חשש שאני אכרח מעבודת ה', כי אני בגדר 'עבד בן אמה', 'אני עבדך בן אמת'. אפשר להוריד ממני את האזיקים ואני לא אכרח, ריבונו של עולם.**" כמו שעבד יכול להתרגל למצבו השפל והפחות, ואין לו דחף להיות בן חורין, כך גם אנחנו במצבנו, מעולם לא טעמנו את טעמה של המציאות הנעלה והנפלאה של בני חורין. אין לנו את זה. אין כבוד ה' ואין השראת השכינה. עם ישראל רוצים לצאת עכשיו לחירות, הם רוצים בגאולה, אבל הם לא יודעים מה יהיה בגאולה, לא יודעים מה זה בית המקדש. הגמרא, במסכת תמורה, מתארת את הרגשתם של הזקנים כשנכנה בית המקדש השני – רבים מהזקנים, הנביאים וראשי האבות הזקנים עוד ראו את הבית הראשון. ועכשיו, בזמן הבית השני, היה מצד אחד שמחה ומחולות, ומצד שני היו הזקנים בוכים בקול גדול. השמחה הגדולה נבלעה בבכיותיהם של הזקנים שעוד זכרו את בית המקדש הראשון. כלומר, הזקנים ציפו לזכות לדאות שוב בית מקדש בתפארתו, והם רצו לזכות שוב להתגלות השכינה, אבל הם ראו את ההבדלים הגדולים בין בית מקדש ראשון למקדש שני, ואת התמעטות השראת השכינה. אפילו שהם היו המיעוט, בכל זאת נקרע להם הלב כי הם ראו מה זה היה פעם. מה נאמר אנחנו? הרי לא ראינו דבר מכל אלה...

אדירה שאין כמותה, והיה משתדל מאוד ללמד זכות על עם ישראל, כי לא קל למנהיגים בעם ישראל, כי יש תמיד קנאה ושאנא וקטטה, ויצר הרע מסתובב בתוך המון העם ועובר שם חזק. לפעמים, אדם רואה את חברו שמצליח, וקשה לו לראות את הדברים האלה. הקנאה והשאנא הן לא דבר קל. זה דבר שגורם לפירוד הלבבות. התרופה לכך היא אהבת חינוס, שעל ידה נזכה לגאולה. כמו שאמר דוד המלך, **"קרבה אל נפשי גאולה"**, על ידי קרוב הלבבות, נזכה גאולה. ואפשר לתת יד ליד, יד ביד, וכך נגיע עד כיסא הכבוד.

לכן, קודם כל, אדם צריך לדאוג שחבריו לא יקנאו בו. שיקדים וייתן להם תמיד את צורכיהם, כדי שיהיה להם נחת ושלווה, וישמחו במה שיש להם. זה חוכמת חיים. אדם יעשה הכל בנחת, בשמחה ובשלווה, שאף פעם לא יגיע לקנאה. גם ראש המשפחה צריך לדעת איך להשרות בכית אווירה של אהבה ואחוזה, ולהסביר שכל דבר הוא מן השמיים. כל אדם **"במקומך יושיבך"** – מה שמגיע לך אתה תקבל, ו"אין אדם נוגע במוכן לחברו, אפילו כמלא נימה". צריך לשנן את זה כל יום, כדי שזה יהיה מושרש בתוכנו. אם לא כן, אדם יכול להשתגע חס ושלום.

עבד מלידה

דוד המלך אומר בתהילים **"אני עבדך בן אמתך פיתחת למוסרי"** – אומר הגר"א, שאדם בן חורין

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
 בבית הכנסת שלכם:
 צרו קשר בטל: 077-5122948
 והקליטו את הודעתכם למערכת:
 שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
 שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
 שלחו מייל לכתובת
 office@mrbs.co.il
 עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
 העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרך
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאמרי המוסדות

הדרך הנכונה להתפלל

פרשת השבוע – ואחזק. בתפילה דורשה מובאת
פניית משה רבנו לקב"ה – להיכנס לארץ המובטחת
– ארץ ישראל. "אעכבה נא ואראה את הארץ הטובה
אשר בעבר הירדן", כך פנה משה לקב"ה.

מבואר במדרש שאמר הקב"ה למשה שיפסיק
להתפלל כי אם הוא יוסיף עוד תפילה אחת – הוא יכנס
לארץ ישראל. לקב"ה היה את הסיבות שלו מדוע אין
למשה להיכנס לארץ האבות.

מדברי הקב"ה למשה למדים מהו עוצמתה וכוחה של
'תפילה' – לשנות מציאות, ולא סתם מציאות אלא
אפילו לשנות מידה שהקב"ה גזר, שהלא ה' הוא שגזר
על משה שלא יכנס לארץ ודואר שאמר לו שיפסיק
מתפללו שאם ימשיך, יינעה הוא בתפילה.

הגמ' במסכת ברכות דורשת את הפסוק: "כחם וזולת
לכני אדם" על ענין התפילה, שהיא עומדת בדומה של
עולם ובני אדם מזלזלים בה.

אחד הדברים שתמיד צריכים חזקונו הוא התפילה,
ובעיקר מחמת ההרגל בה, ויום יום, ג' פעמים.

משה רבנו פתח לנו את מעשה תפילתו לקב"ה להיכנס
לארץ במילים הללו: "ואחזק אל ה'", כעת הריא
לאמור.

רבנו חיים בן עטר ז"ע א"כ פירושו "אור החיים" דרש
את הפסוק הזה לדרך האדם כיצד להתפלל לפני בוראו,
4 יסודות הוא דרש מפסוק זה.

א. "ואחזק" – הצורה להתפלל ולדבר עם ה', היא
בלשון תחנונים, וכדברי הפסוק: "כתחנונים ידבר רש".

ב. "אל השם" – התפילה צריכה להיות אל ה' יתברך
– "מקור הרחמים".

ג. "בעת החייא" – בזמן, שעל האדם להתפלל תפילתו
בזמן, וכדברי הכתוב "ואני תפילתי לך ה' עת רצון"
מכאן שישנן עיתות רצון והם בזמני התפילות שתקנו
רבוננו.

ד. "לאמור" – שהתפילה תהיה כאמירה ברורה,
כפירוש מלא מה' יתברך, ולא בגלל שה' יודע או אני
יבקש ראשי פרקים, הרי ה' יודע והוא מבין, אמר
רבנו האור החיים שאין זו הדרך, אלא אדרבה, אף
שה' יודע, על האדם לפרט בקשונותיו.

יזכנו ה' להתפלל ולקוות רק אליו, וימלא שאלותינו
לשוב ולברכה, אמן.

1. הרוצה להוסיף את הירעה, יעין בדברי המפרשים המסבירים
מהו הסיבה שלא רצה הקב"ה שמשנה יכנס לארץ.

2. בכלל כל דבר שהוא עשה אותו באופן שגור, צריך חזקונו, כי
הדגל מבזה ומחליש את הדגש, ולכן חזקונו צריך לשלש וללחובק
במעלות ועד המצוות השגורות וברם להשפיר ולהתקדם [וא"ה
עוד נרחיב בכך במאמר אחר].

3. גם כשהאדם חזק לקב"ה צדיקים, אין לו להתפלל לעדיק
שישע, אלא אחת מהשתים: או שתפלה שישעל הצדיק עבורו
לפי ה' או שתפלה האדם באופן ישיר לבוראו ויבקש שישע
בזכות הצדיק שעתה נמצא בקבר, וכמבואר בפסוקים.

4. אין הדברים סותרים למעלה ועד ההתבודדות, אותה התפילה
שלא תלויה בזמן, במילים ובמקום אלא תלויה בכל של האדם
וברגשותיו לשפך שיתן לפני בוראו [וכמבואר בספר [ק"מ] מ"ט
התפילה הרגילה שבה חייב האדם ובה על האדם לשפך שיתן
לפי בוראו, דבר יום ביומו, בה חשוב מאוד שתהיה בזמן, ושנוכח.

5. מומלץ מאוד לעיין בלשון קודשו של האור החיים בספרו, כאן
הובאו עיקרי דבריו בלשון פשוטה, להבנת הדלה ובקצרה.

משולחן המלך

כח הוויתור

בימים האלה שאחרי ט' באב, צריך להתחזק, בעזרת האל ובישועתו, לאהוב אחד את השני, לדאוג אחד לשני, לוותר... מסופר על אחד שקראו לו "יוס'לה שיפציניק" שהיה היה משפץ בתים. יום אחד, התעורר ויכוח בינו לבין כמה סוחרים על סכום כסף גדול. יוס'לה היה בטוח שהצדק עמו, ותבע אותם לדין תורה. בית הדין פסק שהם חייבים לשלם לו 180,000 שקלים. זה היה סכום גדול מדי בשבילם, והם לא שילמו לו. בסוף, בית הדין אישרו ליוס'לה ללכת לערכאות, כינתיים, הוא התחיל להרגיש לא טוב. היו לו כאבים ברגל, והתפתח לו שם פצע גדול. הרופאים נתנו לו כל מיני משחות, אבל שום דבר לא עזר, ובסוף הפצע הזדחל. הרופאים אמרו לו שאין ברירה וצריך לקטוע לו את הרגל. יוס'לה התקשר לרבי שלו, האדמו"ר מפינסק קארלין, וסיפר לו על דברי הרופאים. אמר לו הרבי, "אתה רוצה ישועה פרגע? תוותר ותבטל את התביעה בבית המשפט." יוס'לה התקשה לקבל את זה. "אבל זה מגיע לי על פי דין, זו הפרנסה שלי", הוא אמר לרבי, שענה לו: "אמרתי לך מה שהיית צריך לשמוע. תעדיך אותי מה החלטת." יוס'לה דיבר עם אשתו ובסכמתה הוא חזר והודיע לרבי שהוא מוותר על התביעה, ותוך זמן קצר התרפאה לו הרגל. בנוסף, הסוחרים האלה היו מתנגדים של הרבי, ולמרות זאת הרבי אמר לו לוותר להם, ובזכות זה הוא הבריא. זה לא היה לו קל. **לפעמים קשה מאוד לוותר במצבים כאלה, בפרט כשאדם עובד ומזיע על הכסף, אך מויתור לא מפסידים.**

ארץ העבי

כידוע, הגמרא אומרת במסכת בבא מציעא דף פה, "על מה אבדה הארץ. דבר זה אמרו חכמים ונביאים, ולא פרשוה. עד שבא הקב"ה ואמר 'על עוזכם את תורת'. אמר רבי יהודה אמר רב, מה זה 'עוזכם את תורת'?" שלא ברכו בתורה תחילה. לכאורה, מה קשה כל כך להבין על מה אבדה הארץ? הלא על בית המקדש הראשון כתוב במפורש בגמרא, במסכת יומא דף ט', שהוא נחרב על שחטאו בעבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. ועוד, אם בית המקדש נחרב משום "שלא ברכו בתורה תחילה", הרי הש"ך וה"אור החיים" הקדוש כותבים שעצם העובדה שבני ישראל עוסקים בתורה מביאה השראת השכינה, ובפרט כשעוסקים בתורה לשמה. הקב"ה משרה אז את שכינתו על כל יחיד ויחיד, ואז כל הארץ מאירה מכבודו יתברך. אבל אדם שלומד לשם הנאה גשמית, רק כדי להתגאות ח"ו – הוא אמנם רוצה לדעת את התורה, אבל כדי להתגאות ולהראות את גדולתו – השכינה בורחת והארץ נשארת בגשמינותה. לפי זה, מוכן מה שהגמרא אומרת, שארץ ישראל דומה לצבי שעורו לא מחזיק את בשרו, והוא נמתח ומתרחב לפי הצורך. ארץ ישראל היא באמת קטנה, אבל כשיש בה אור גדול של השראת השכינה כשעה שלומדים תורה לשמה, היא מתרחבת לעומת זאת, כשלומדים למען הכבוד, למען רווחים גשמיים, השראת השכינה מסתלקת. וזהו שנאמר "על מה אבדה הארץ" – כפשוטו, למה נתקטנה הארץ? הרי הארץ צריכה להיות גדולה. אף אחד לא ידע לפרש את זה, עד שבא הקב"ה בעצמו ואמר, "על עוזכם את תורת" – התורה של הקב"ה, תורה לשמה. הם לא העריכו מספיק את התורה, ולכן לא הייתה השראת השכינה. ברגע שאין השראת השכינה, הארץ מתקטנת... ואיך הארץ גדלה ומתרחבת? על ידי שעוסקים בתורה לשמה.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישי"ד רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

ותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

כל הברכות והשפע שבעולם יורדים בזכות השבת כי היא מקור הברכה

בליל שבת משפיע לכל ימי השבוע, כמו שולחן לחם הפנים שבעריכתו לכד השפיע הברכות.

רבי יצחק אמר, אפלו ביומא דשבתא נמי אפילו ביום השבת ג"כ ראוי מאד שיסדר שולחנו וזה בכדי לקבל השפע מברכת מדת היום שהיא ברכה עליונה יותר, ולא מספיק מה שעשינו בליל שבת לקבל מהמלכות, אלא צריך גם ביום. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא רבי יהודה מוסר ואומר שהברכות והשפע שיורדים בשבת, אינם תלויים רק בסידור השולחן לבד, אלא צריך להתענג בזה היום ולאכול שלש סעודות בשבת, ולא די בסידור השולחן אלא צריך לאכול ממש, **בגין דישתכח שבעא וענגא בהאי יומא בעלמא** כדי שימצא שובע ועונג בזה היום בעולם, וישפיע לכל ששת ימי השבוע שפע ברכה מלמעלה, וכפי שיאכל ויתענג לכבוד שבת, כך יושפע עליו שפע ברכה מלמעלה.

רבי אבא אמר, לאזדמנא (ס"א לאזדנא) ברכתא באנון יומין דלעילא, דמתברכאן מהאי יומא רבי אבא אמר, מה שצריך לאכול ג' סעודות ולהתענג, הטעם הוא כדי שתודמן ברכה באותם ימים עליונים שמתברכים מיום שבת שהם חג"ת נה"י שמקבלים שפע מהבינה שמתברכים מזה היום ע"י מצות עונג שבת וג' סעודות שבת. **והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא** וזה היום שהוא מעין עה"ב שהוא בחי' הבינה, ממלא את ראשו של ז"א במוחין דחב"ד מטל העליון שיורד מעתיק הקדוש שהוא א"א הסתום והנעלם מכל השגה - אל הבינה, **ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל שבתא, דיתברכון כלחו כחדא** ואז ז"א מוריד את השפע אל השכינה הקדושה הנק' חקל תפוחין קדישין, שלש פעמים בשלש סעודות כאשר נכנס שבת שיתברכו כל הז' כולם כאחד דרך הבינה, ועי"ז יושפע השפע לכל ימי השבוע.

צריך האדם להתענג בסעודות שבת ולשמוח בהם

ועל דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמני אליו, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא ועל ק צריך האדם להתענג שלש פעמים

בגין דא יפקון מן

אלו, שהרי בזה העונג של שלש סעודות בלחם וכשר ודגים, בזה תלויה האמונה העליונה והמשכת השפע מא"ס ב"ה לכל ימי השבוע, כי המענג את האמונה שהיא השכינה הקדושה, היא משפיעה עליו לכל ימי השבוע שפע ברכה והצלחה, **בעתיקא קדישא** סעודת הבוקר היא בעתיקא שהוא א"א, משם נמשך השפע, **ובזעיר אפין** ובסעודה שלישית היא כו"א שבא לו אור ומוחין ע"י א"א, **ובחקלא דתפוחין** ובשכינה הנקראת שדה תפוחין ע"י ז"א, הוא בסעודה ראשונה ליל שבת, **ובכע בר נש לאתענגא בהו, ולמחדי בהו** וצריך האדם להתענג בהם בסעודות שבת ולשמוח בהם, כי בחיותו מתענג מעורר את העולמות העליונים ומוריד שפע, **ומאן דגרע סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא דלעילא ועונשיה דההוא בר נש סגי** ומי שמחסיר סעודה מן משלש סעודות, מראה שיש פגם למעלה ועונשו של אותו אדם גדול כי הוא גורם להחסיר השפע העליון כפרצוף האצילות.

בגני כד, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מכד עייל שבתא ועל ק צריך האדם לסדר שולחנו שלש פעמים כאשר נכנס שבת, כלומר סך הכל כל השבת ג' סעודות עם הלילה, **ולא ישתכח פתוריה דיקניא, ותשרי ברכתא עליה כל שאר יומי דשבתא. ובהאי מלה, אחזי, ותלי מהימנותא דלעילא** ולא ימצא שולחנו ריק ותשרה הברכה עליו כל שאר ימי השבוע מכח השפע שנשפע עליו בשבת מפני שעשה את שולחנו כלי לקבלת השפע ביום השבת, ובוה הדבר שמקיים ג' סעודות בשבת מראה האדם שבוה תלויה כל המשכת השפע לימי השבוע, ותולה אמונתו למעלה להמשיך השפע.

מעלת האדם ששמר ג' סעודות שבת

רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא זה האדם שהשלים שלש סעודות בשבת, **קלא נפיק ומכרזא עליה** (ישעיה נח) **אז תתענג על יהוה, דא סעודתא חדא, לקבל עתיקא קדישא דכל קדישין** קול כרוז יוצא ומכריז עליו, **אז תתענג על יהוה.** ופירש רשב"י שזה הפסוק כנגד סעודה אחת כנגד פרצוף א"א המקודש מכל הקדושות כלומר יותר מאז"א שנקראים קדושים, והיא סעודה שניה שאז מקבלים שפע מעתיקא והמשך הפסוק **והרכבתיך על כמתי ארץ, דא סעודתא תניינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין** והרכבתיך על כמותי ארץ, זו סעודה שניה כנגד שדה תפוחין קדושים שהיא המלכות הנק' ארץ, ולמעשה היא הסעודה של ליל שבת שאז הקב"ה שם אותנו עם המלכות לקבל השפע מהיכן שהיא מקבלת, **והאכלתיך נחלת יעקב אביך** פירוש, **דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אפין** זה שלמות של השפע שנשלם כו"א הנקרא יעקב ע"י עתיקא קדישא שמאיר ומתגלה כמנחת שבת. ולכן כאשר תקיים סעודה זו והאכלתיך מאותה נחלה שז"א הנקרא יעקב מקבל.

(דף פ"ח ע"א) **זכור את יום השבת לקדשו.** (שמות כ) **רבי יצחק אמר, כתיב כחוב בשבת בראשית (כ כ) ויכרך אלהים את יום השביעי** הרי שבשבת יש ברכה ושפע לעולם, **וכתיב במן (שמות טז) ששית ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו. כיון דלא משתכח ביה מזוני. מה ברכתא אשתכח ביה** וקשה כיון שלא נמצא ביום השבת מזון ושפע מן השמים דהיינו שלא ירד המן בשבת, א"כ מה הברכה שנמצאת בו שעל זה אמר ויכרך אלקים את יום השביעי.

אלא הכי תאנא אלא כך למדנו, **כל ברכאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תלין** כל הברכות של מעלה ושל מטה ביום השביעי הן תלויות, **ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה** ולמדנו מדוע לא נמצא מן מן השמים ביום השביעי, **משום דההוא יומא, מתברכאן מניה כל שתא יומין עלאין** היות שאותו היום שהוא שב"ק בחינת בינה, מתברכים ממנו כל ששת הימים העליונים שהם חג"ת נה"י. מהבינה העליונה שהיא מקור הברכה, העומדת מעל חג"ת נה"י, **וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא, כל חד ביומיו** וכל אחד ואחד מהחג"ת נה"י שהם ששת ימי השבוע נותן מזונו למטה בעוה"ז כל אחד ביום שהוא שולט בו, והמשל יום א' חסד, יום ב' גבורה וכו', **מחזיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה** וכל זה מאותה הברכה שמתברך ביום השביעי מהשפע שקיבל ביום שב"ק כי יום שבת הוא מקור הברכות, ולכן לא ירד מן ביום שב"ק, כי החג"ת נה"י מקבלים עתה השפע להשפיע לכל ימי השבוע ובזמן זה אינם משפיעים למטה. ועתה מוכן מה שאמר ויכרך אלהים את יום השביעי שכל הברכות של כל העליונים והתחתונים ביום השביעי תלויים שהיא הבינה העליונה היא מקור הברכות היא מקבלת שפע ביום הזה ומשפיעה בכל ששת הימים.

ובגני כד, מאן דאיהו בדרגא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא ובשכיל כך, שכל הברכות והשפע שנשפעים מיום השבת, מי שהוא במדרגה של אמונה מעולם האצילות והן נשמות עם ישראל, צריך לסדר השולחן של ד' רגלים כמו שולחן של לחם הפנים אורך י"ב טפחים ורוחב ו' טפחים וגובה ט' טפחים, **ולאתקנא סעודתא בלילא דשבתא** ולתקן ולהכין הסעודה בליל שבת קודש בלחם ויין ובשר ודגים וכו', **בגין דיתברך פתוריה כל אנון שתא יומין** כדי שיתברך שולחנו כל אותם ששה ימים, **דהא בההוא זמנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שתא יומין דשבתא** שהרי באותו זמן בליל שבת כשאדם מסדר שולחן יפה, מזדמן מן השמים שפע ברכה שיתברכו כל ששת ימי השבוע, **וברכתא לא אשתכח בפתורא דיקניא** והברכה לא תמצא בשולחן ריק, **ועל כד, בעי לסדרא פתוריה בלילא דשבתא** ולכן צריך לסדר שולחנו בליל שב"ק, **בנהמי ובמזוני** בלחם ומזון שכבר בעריכת השולחן

זוהר על הפרשה

בסעודתיה וצריך האדם לשמוח הרבה בסעודתו של ז"א כי סעודה שלישית כוללת כל ג' הסעודות ומי שלא עשה אותה כאילו לא עשה שום סעודה, **ולא שלמא אלין סעודתי** ולהשלים אלו הסעודות כי רק עתה בסעודה זו נשלמו כל הסעודות, **דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דוּרְעָא קדישא דישׁראל די מהימנותא עלאה,** שאלו הסעודות של שב"ק הן הסעודות דעולם האצילות שנקראים אמונה שלימה וזו של עם הקודש ישראל אשר כך אתפאר שמאמינים בקב"ה של האמונה העליונה, **דהא דילהון היא, ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות** כי אלו העולמות והספירות העליונות שייכות לעם ישראל ולא של שאר עמים עובדי עבודה זרה, כי אומות העולם מקבלים השפע מוקליפה ועם ישראל מקבלים מהספירות הקדושות העליונות. **ובגני כך אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל** ומשום כך נאמר שהשבת היא החיבור של עם ישראל עם הקב"ה, ואומות העולם אין להם חלק בחיבור הזה להקב"ה שהרי גוי ששבת חייב מיתה.

השכר הגדול למקיים את ג' הסעודות ומאיך העונש למבטלם

תא חזי, בסעודתי אלין, אשתמודעון ישראל בא וראה שאלו שלושת הסעודות של שבת, ניכרים ישראל בג' דברים, ואלו הם, **דאינון בני מלכא א' - שאלו, בני ישראל, הם בני המלך ז"א קדישא,** וזה ניכר שמקיימים סעודה שלישית כראוי. **דאינון מהיכלא דמלכא ב' - שאלו בני ישראל מושרשים בהיכל המלך שנשמתם נאצלה ממנו, וההיכל הוא המלכות ונקראת היכל לפי שהיא היכל של ז"א, וזה ניכר שמקיימים סעודה ראשונה כראוי, דאינון בני מהימנותא ג' - שאלו בני ישראל הם בני האמונה שהיא עולם האצילות, וזה ניכר ע"י שמקיימים סעודה שניה כראוי, שהיא כנגד עתיקא קדישא שהוא כולל כל עולם האצילות, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו ומי שפוגם ומחסר אפילו רק בסעודה אחת מאלו ג' סעודות שבת, אחזי פגימותא לעילא מראה הפגם למעלה בפרצופי עולם האצילות, ואחזי גרמיה ופגם זה מראה על אותו אדם ג' גרעונות, ואפילו שפגם רק בסעודה אחת ושתי סעודות קיים כראוי (דמ"ק), ואלו הם הגרעונות **דלאו מבני מלכא עלאה הוא א' - שאינו מבני המלך העליון שהוא ז"א קדישא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא ב' - וכן מראה בעצמו שאינו מבני היכל המלך שהיא המלכות דלאו מוּרְעָא קדישא דישׁראל הוא ג' - מראה בעצמו שאינו מהדור הקדוש של בני ישראל שנשמתם מהאצילות, ויחבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דניהנב וגו'** ונותנים עליו ג' דברים של דין גדינם, שהם אש ושלג ושרביטא דאשא, כמ"ש בפרשת תרומה כנגד שלש סעודות שביטל כי בזה מראה שאכל רק להנאת עצמו (מק"מ).**

פרצופי האצילות הנקראים אמונה ויש סוד לומר אותם כפה, כי צריך לכלול בסעודות שבת כח המחשבה דכבוד ומעשה.

רבי שמעון, בד הוה אתי לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקינו סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקינו סעודתא דמלכא, וְהוּה יתיב וְחַדִּי כאשר היה בא לסעודה של שב"ק היה אומר כך, ותקנו ותכינו הסעודה של האמונה העליונה דאצילות, תתקנו ותכינו את הסעודה של המלך, והיה יושב ושמוח מהאור הגדול שנמשך ע"י הסעודות. **בד אשלים סעודתא תליתאה, הוּו מְכַרְזִי עליה** וכאשר השלים רבי שמעון סעודה שלישית היו מכריזים עליו מן השמים, (ישעיה נח) **אז תתענג על יהוה והרכבתיד על במתי ארץ והאכלתיד נחלת יעקב אביך** וכמו שרשב"י פירש פסוק זה על סעודות שבת לעיל.

מעלת סעודה שלישית

ביומא דשבתא, בסעודתא תניינא, כתיב ביום השבת בסעודה השניה כתוב (ישעיה נח) אז תתענג על יהוה, על יהוה וְחַדִּי על ה' פירוש הוא פרצוף א"א הנקרא עתיקא קדישא שהוא למעלה מפרצוף ז"א הנקרא הו"ה ב"ה. **דההיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא** כי אז באותה שעה מתגלה עתיק הקדוש שהוא למעלה משם הו"ה בחינת ז"א, ולכן אנחנו דוכבים על כמותי ארץ, **וְכַלְהוּ עַלְמִין בְּחִדּוּתָא וּשְׁלִימוֹ** וכל העולמות הם בשמחה כי מתגלה עתיקא קדישא, וכל העולמות בשלמות כי אור הכתר מתגלה באותה שעה, **וְחִדּוּתָא דַּעֲתִיקָא עֲבָדִינוּ, וּסְעוּדָתָא דִּילִיָּה הוּא וְחַדִּי** ובסעודה זו אנחנו עושים השמחה דעתיקא, והסעודה הזו היא של העתיקא בודאי כי הוא עולה וניזון מפה דא"ק.

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב בסעודה שלישית של שבת כתוב והאכלתיד נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דוּעִיד אפין, דְּהוּי בְּשִׁלְמוּתָא זו היא הסעודה של פרצוף ז"א שהוא בעת הזאת בשלמות כי עולה עתה לעתיקא קדישא וניזון מהאורות היוצאים מפה דעתיקא, ועוד שמתגלה עתה מצח הרצון. **וְכַלְהוּ שִׁיתָא יוֹמִין, מִהֵרָא שְׁלִימוֹ מִתְבָּרְכִין** וכל הששה ימים העליונים שהם הו"ק מתברכים משלמות הכרעות שז"א מקבל כי כולם סובכים אותו ויונקים ממנו.

מן גלותא ברחמי

כל הפרצופים והאורות נמצאים ביום שבת

ולקבלייהו וכנגדו **בעי לאשלמא סעודתיה** צריך להשלים סעודתו השלישית כדי לקבל השפע מפה דעתיקא כמו שז"א מקבל בסעודה שלישית מפה דא"א, **ובעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא** וצריך להתענג בכל שלושת הסעודות ולשמוח בכל אחת ואחת מהם, לפי שיום השבת הוא סוד האמונה השלימה דהיינו תיקון האצילות. **ובגין כך, שבתא אתיקד, מכל שאר זמנין וְחַגִּין, משום דכלא ביה אשתכח** ובגלל זה שבת מתכבדת ומתיקרת מכל שאר זמנים וְחַגִּים, היות שכל הפרצופים והאורות נמצאים הם ביום השבת ומאירים אור גדול בסעודות של שב"ק, **ולא אשתכח הכי בכלהו זמנין וְחַגִּין** ולא נמצא כך בכל הזמנים והחגים, כי בהם מתגלה רק מדרגה אחת ממדרגות האצילות. **אמר רבי חייא, בגין כך, משום דאשתכח כלא ביה, איךר תלת זמנין** בשביל כך, היות שנמצאים כל האורות וכל הפרצופים בשבת לך נזכר שלש פעמים יום שביעי בויכול. **דכתיב שכתוב (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי** פעם א' כנגד המלכות שנקראת אלהים, **וישבות ביום השביעי** פעם ב' כנגד עתיק שהוא סתום ועליו נאמר ואין אלהים עמדי כי אין בו דין. **ויכרך אלהים את יום השביעי** פעם ג' כנגד ז"א שפעמים נקרא אלהים.

לפני הסעודה צריך לומר דא היא סעודתא קדישא

רבי אבא (נ"א רב המנונא סכא), בד הוה יתיב בסעודתא דשבתא, הוי חד, בכל חד וחד, וְהוה אמר כאשר היה יושב בסעודה של שבת היה שמוח בכל אחת ואחת והיה אומר, **דא היא סעודתא קדישא** זו היא סעודה קדושה, **דַּעֲתִיקָא קדישא סתימא דכלא** של עתיקא קדישא שהוא סתום ונעלם יותר מכל פרצופי האצילות, וכך היה אומר בכל סעודה וסעודה, כי עתיקא הוא מקור השפע והטל העליון היורד לז"א, ומז"א לחקל תפוחין קדישין, ואח"כ היה מפרט בכל סעודה מאיזה מקום פרטי נמשך השפע אליו.

בסעודתא אחרא הוה אמר, דא היא סעודתא דקדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בסעודה אחרת והיא סעודה ג' היה אומר זו סעודה של הקב"ה שהוא פרצוף ז"א, כי ז"א עולה לעתיקא קדישא. **וכן בכלהו סעודתי** וכן בכל הסעודות היה מפרט כדלעיל, בסעודת ליל שבת אמר זו סעודה של חקל תפוחין קדישין שהוא המלכות, בשחרית שבת סעודתא דעתיקא קדישא, **וְהוה חד, בכל חד וחד** והיה שמוח בכל אחת ואחת. **בד הוה (דף פ"ח ע"ב) אשלים סעודתי, אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא** כאשר היה משלים הסעודות היה אומר הסעודות של האמונה נשלמו, כלומר של

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **"שרפי הקודש"**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

מורשת יהדות בכל. יש שם בית כנסת, שבנו אותו ממש בדמותו ובצלמו של בית כנסת הגדול בכגדד, שהיה מכונה "צלאת לכביר" - דהיינו "הגדולה", שהיה מכיל אלפי אנשים. רבי יצחק היה מסתובב שם, ושמוח להיזכר בעבר. הוא אמר למורנו הרב שליט"א, שכל בית הכנסת ממש מדויק בתכלית, ורק חסר בו ספסל אחד. מורנו הרב שליט"א התפלא איך הרב זוכר זאת. והרב כדורי זצ"ל השיב "הספסל החסר זהו הספסל שבו אני הייתי יושב".

מיד קרא מורנו הרב שליט"א לד"ר בן פורת, שהשיב על כך שאכן הוציאו את הספסל בשביל להקל על המעבר...

בהשראת המקום תאר רבי יצחק כדורי זצ"ל את דרשותיו של רבינו יוסף חיים בד' השבתות - את המקום בו בדיוק היה עומד בתיבה, ותוקף דרשותיו כשהוא מתאר כאילו איש יוצאת מפניו והשכינה מדברת מתוך גרונו, כי קולו היה נשמע למרחוק. על אף שהיה דורש ארבע שעות ברציפות לעשרת אלפי איש, וכולם היו שומעים כאילו מדבר ברמקול, כשקולו נשמע למרחקים... עוד סיפר לנו רבי יצחק, שרבינו מעולם לא היה חוזר על דרשה פעמיים, מלבד ההלכות שהיה חוזר ומלמד.

ריש גלותא

כל חכמי כגדד, וכן גדולי התורה מכל העולם, היו מרצים אליו את שאלותיהם, כדי לקבל את חוות דעתו ופסיקתו בעניינים שונים כפשט ובקבלה, כדי שיוורה להם הדרך הנכונה.

רבינו עמד בקשרי מכתבים, כמשא ומתן של הלכה, עם כמה מגדולי דורו שהתייחסו אליו בחוקרה רבה. ביניהם: הגאון הראשון לציון יש"א ברכה זצ"ל, (ע"י שו"ת "מעשה איש", חאה"ע סימן ד'), הגאון ר' יצחק אבולעפאי אב"ד דמשק, (ע"י שו"ת "פני יצחק", ח"ה), וכן הוזכר גם ב"ר

וכך בשנת כת"ר, התחיל רבינו לדרוש ברכים, ועמד במקום בו עמדו רגלי אבותיו בבית הכנסת

הגדול "צלאת לכביר". דרשתו הראשונה היתה בשבת תשוכה, והלהיב ועורר את הקהל בדברים המושכים את לב שומעיהם, כמתקנות ונופך שלא שמעתם און מעולם... או אז ידעו כל העיר מקטנם ועד גדולם, כי באמת ראוי הוא למלא את מקום אבותיו בגאון.

בית הכנסת 'צלאת לכביר'

סיפר מורנו הרב שליט"א, שהלך יום אחד עם מו"ר רבי יצחק כדורי זצוק"ל לאור יהודה, למרכז

המשך מעשיות על רבינו יוסף חיים ה"בן איש חי" צוק"ל

זרח השמש...

ביום ז' אלול תרי"ט כשהיה רבינו בגיל עשרים ושש שנים, נפטר אביו הגאון רבי אליהו לבית עולמו, והוא אך בן מ"ח שנים בלבד.

וכתב ע"ז הגר"צ חזן זצ"ל, ששמע כי כשחלה רבי אליהו חיים, הזמינו אותו לעלות לעליית שביעי בס"ת בפרשת בהר סיני, והש"ן סימן לו להתחיל בפסוק "אם מעט נשאר בשנים", אך המנוח אנינא דעתיה, ורמז לש"ן לחזור מפסוק הקודם, "אם עוד רבות בשנים". אך משמיים לא הועיל לו, ונשאר חולה, ואחרי כמה חדשים נלב"ע זלה"ה.

כמשך ימי האבל ביכו אותו כל העם, אנשים נשים וטף, והספידוהו כל גדולי הדור. מנהגם היה, שבכל יום מספיד חכם אחד את הנפטר.

רבי יוסף חיים שכבר היה אז גאון עולם, וכל חכמי כגדד העידו עליו שאין כמוהו, היה בנו הגדול, ואך טבעי היה שהתבקש אף הוא להספיד את אביו הגדול.

וכך ביום השביעי הגיע תורו לחתום ולהספיד, וכל אנשי כגדד התקבצו ובאו לשמוע את דברי ההספד של רבינו. הקהל התרגשו מאוד מדבריו, ובכו בדמעות שליש על גדל האבדה, בתום ימי האבל הכתירוהו מיד עליהם, ואמרו עליו, "מיוסף עד יוסף לא קם כיוסף". וגדולי העדה הוסיפו וקראו עליו את הפסוק - ואמרו לו, "נשיא אלוקים אתה בתוכנו". וכולם ללא עוררין קיבלו עליהם את רבינו לרבן של כל בני הגולה, ממשיך שושלת אבותיו הקדושים. ועל אף שהיה צעיר לימים, היה מנהיג את הקהל בתוכמה גדולה ובהצלחה רבה, מאז י"ג אלול התרי"ט ועד יום פטירתו י"ג אלול התרס"ט, חמישים שנה תמימות.

בית הכנסת "צלאת לכביר" בו היה דורש הבא"ח

יעקב", ואחר היה מסתגר כל היום בביתו. היתה לו עליית גג, ששם היה יושב ולומד. ואמרו עליו שהיה לו שם גילוי אליהו.

כשרצו חכמי בגדד לדעת מה מתרחש שם עימו בעליית הגג, שלחו את רבי יהושע... הוא היה גיבור ואמץ. הם הכינו קושיות חזקות על המהדרש"א, והוא התנדב לעלות לשאול אותו ולהציג אותן בפניו. וכשכבא ועלה רבי יהושע, יצא אליו רבינו יוסף חיים החוצה, ואמר לו, "חכם יהושע, נכון יש לך שאלה זו וזו במהרש"א? תבוא בבוקר, ואענה לך. לא עכשיו".

הכל הוא ידע, המשיך וסיפר להם רבי יהושע, כשהוא מנסה לסבר את אוזנם מי היה רבי יוסף חיים.

חכם יהושע זצ"ל סיפר גם על חכם סלמן אליהו זצ"ל, בעל ה"כרם שלמה" ואביו של חכם מרדכי אליהו זצ"ל. כל יום, כשהיה רבינו יוסף חיים מתיישב לארוחת הצהריים (והוא עצמו בקושי היה אוכל), היה מביא אליו הביתה עניים שיאכלו

סביב שולחנו, וכשהיו אוכלים היה משמיע להם חידושים ממה שנתחדש לו אותו היום בגמרא, ולאחר מכן קבצם בספר "בניהו בן יהוידע". רבי סלמן אליהו אהב לשמוע אותו, אך מכיוון שלא הוזמן להיכנס, היה יושב מאחורי החלונות ומאזין לחידושי של רבי יוסף חיים. אלו חידושים נפלאים היו אלה...

עמוד השער של הספר "אמרי בינה"

שרפי קודש

ומתפאר בפני תלמידי חכמים מכאי ביתו, שהיה מתכתב בהלכה עם הגאון ר' יוסף חיים זצ"ל ממבבל. ובענין זה כתב הגר"צ חזן זצ"ל, שרבינו ה"בן איש חי" היה דורש כמענה לשון וצחות שפתיים, ובדבריו היוצאים מן הלב השיב רבים מעון, וכל קהל עדתו למאמרו כסופה ירדופו, ואחריו ילכו ובקולו ישמעו, מה דשרי לית מאן דאסיר, ומה דאסיר לית מאן דשרי, ולא היו מפילים מדבריו ארצה. וכמה פעמים אמר, שאם היו ישראל שומעים לנביאים בימים ההם כמו ששומעים לרבינו זלה"ה בזמן הזה, לא היה נחרב בית המקדש ולא היינו גולים מארצנו וכו'.

סיפר מורנו הרב שליט"א, שכשהיה בחור צעיר ביישיבת "פורת יוסף", היה עמם חכם ר' יהושע שהראב"י זצוק"ל (אביו של רבי יוסף שהראב"י, שהיה חמיו של חכם בן ציון זצ"ל), שהכיר את רבינו עוד בבגדד, וזכה שרבינו ליווה אותו לספינה כשעלה לארץ ישראל. רבי יהושע כבר היה בן למעלה מתשעים, ומידי יום היה מגיע ליישיבה בשעה שתים עשרה כצהריים. כשהיו האברכים הולכים בשעה אחת, היה יושב בחצר הישיבה, כשמש, כהוראת רופאיו. בחורי הישיבה היו מסתופפים סביבו, ושואלים אותו על חייו בבגדד, והיה מספר להם על רבינו יוסף חיים נפלאות אין מספר...

כאחת הפעמים, שח להם רבי יהושע, שזכה לברך בחייו ג' פעמים ברכת החמה, ובאחת הפעמים זכה לאומרה עם רבינו בבגדד. עוד סיפר כיצד ליווהו רבי יוסף חיים לאונייה בדרכו לארץ ישראל, ואמר לו ללכת לרבי אליהו מני בחברון. הוא אף נתן בידו מכתב למסור ליד רבי אליהו מני. כששאלוהו אם למד עם רבי יוסף חיים, ענה שהיה שואל אותו שאלות.

עוד סיפר רבי יהושע, שרבינו יוסף חיים היה אומר כל בוקר שיעור בבית הכנסת לבעלי בתים. היה זה שיעור בהלכה, בגמרא וב"עין

פעלים" שם.

בשנת ה'תרס"ז, כשהיה רבינו בן כ"א שנה, היה לו משא ומתן בהלכה עם הגאון ר' חיים פלאג'י זצ"ל, וכך מפארו בספרו "חוקות החיים" (חו"מ, סי' נ"א): "חכם חן, ריכא ובר ריכא, מזרע המלוכה, דין הוא הדר, החכם השלם הדיין המצוין בר אבון ובר אורין...".

עוד בחיים חיותו, הביאו כמה מגדולי דורו מספריו ומדבריו בכל הדרת הכבוד, והיו נושאים ונותנים בדבריו מתוך יחס של חיבה והוקרה, כדרכה של תורה. ביניהם: הגאון ר' יוסף רחמים פראנקו, אב"ד חברון (עי' שו"ת "שערי רחמים" ח"ב, אה"ע סי' י"ח), הגאון רבי אהרן בן-שמעון, אב"ד מצריים, (עי' שו"ת "ומצור דבש", או"ח סי' ט'), הגאון ר' אהרן עזריאל, אב"ד ירושלים (עי' שו"ת "כפי אהרן" ח"א, בראש הספר), והגאון ר' חיים חזקיהו

עמוד השער של הספר "תיקון ז' באדר"

מדיני, בעל ה"שדי חמד" (מערכת ל', כלל קמא, אות נ"א; וכן ב"פאת השדה", מערכת א', כלל קנ"ה).

הגאון החסיד, ר' אליהו מני זצ"ל, חיבר קונטרס הערות על הספר "רכ ברכות" שחיבר רבינו בימי חרפו, והוא מזכירו כמה פעמים בספרו "זיכרונות אליהו" (עמ' קכ"ב אות ג'; עמ' קכ"ה אות ג'; עמ' קל"ז אות ט', ועוד).

מידי פעם, היה רבינו נוהג לשאת ולתת בתורה עם חכמי ורבינו דודו, מעל גבי ירחון "המאסף" שבעריכת הגאון ר' בן ציון קואינקא זצ"ל. רבינו היה שולח לשם מחידושי תורתו, והעורך היה מדפיסם בראש ירחונו, כדי להתעשר בהם...

עוד נמסר מפי מגידי אמת, כי גם הגאון הגדול הישיש, מהרש"א אלפנדר זצ"ל, היה מתהלל

היכל מרן הבית יוסף

הלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות תפילין

ואמר לו הקב"ה אומר כך וכל בית דינו אומר כך, וכן במחלוקת תנורו של עכנאי, מבואר בגמ' ברכות (יט.), שר' אליעזר אמר לחכמים, אמת המים תוכיח, עץ החרוב יוכיח, קורות בית המדרש יוכיחו, והשתנה הטבע עכורו, ואמרו לו חכמים שאע"פ כן, הלכה כמו שפוסקים בבית דין של הארץ, ולא בשמים היא, וכן פוסקים גם בשמים.

וגם מה שכתב האר"י, ששתיהם אמת, כוונתו, שרש"י צריך להניח את התפילין לשיטתו, וכך הוא יצא ידי חובה, ור"ת צריך להניח את התפילין לשיטתו, וכך הוא יצא ידי חובה, ומעלת התפילין של ר"ת גדולה במעלת מתפילין של רש"י, לפי האר"י ז"ל.

ולכן למסקנה מי שפוסק כמו השו"ע, יעשה תנאי, שאחד שהוא להלכה אמת, והשני רצונות בעלמא, ומי שפוסק כמו הבא"ח והאר"י ז"ל, יתנה ששתיהם אמת, והכי טוב לעשות תנאי כמו האורל"צ, תנאי כפול, שאם כדברי השו"ע, האחד שהוא להלכה אמת, והשני רצונות בעלמא, ואם כדברי הבא"ח והאר"י, ששתיהם אמת.

היכן מניחים את קישורי התפילין של ראש, למניחים את שני הזוגות ביחד?

כתב באורל"צ (ח"ב פרק ג' אות ט'), שיהיה העם מלהניח את הקשרים אחד על השני, משום חציצה, אלא יניחו אחד מתחת לשני.

ודעת ההלכה ברורה שיכולים להניח אפילו אחד על השני, ואין בכך חציצה.

ומכיון שראיותיו אינם בהכרח שמותר להניח את שני הקשרים זה על זה ואין בכך חציצה, אלא יש גם ראיות שהיו חציצה, לכן כדאי לנהוג כמו האורל"צ, שנייה אחד מתחת לשני.

ובפרט כדאי להניח קודם כל תפילין של רש"י ולאחר מכן תפילין של ר"ת, כדי שלתפילין של רש"י לא יהיה אפילו צד של חציצה, אלא יהיו ודאי במקום, כיון שהם תפילין יותר ודאיות לדעת השו"ע, שתפילין של ר"ת הם ליראי שמים, ולא יעשו כמו אותם הדורשים (כנסת יחזקאל סי' כ"ב בשם המגלה עמוקות) "שמר תם וראה ישר" (תהילים ל"ז), שהסדר של התפילין יהיה קודם ר"ת, ואח"כ רש"י, כיון שיכול להיות חציצה לתפילין של רש"י, ויש לו ספק אם הוא יצא ידי חובת הדאורייתא של תפילין.

מה צריך לכוון בהנחת שני זוגות התפילין של רש"י ושל ר"ת, האם יכוון שהתפילין שהם להלכה אני יוצא בהם ידי חובה, והשאר הרי הם כרצונות בעלמא, או לכוון ששניהם אמת?

מבואר בשו"ע (סי' לד' סע' ב'), שיכון שהתפילין שהם אליבא דהילכתא יוצאים בהם ידי חובה, והשאר רצונות בעלמא, וסברתו משום שכתורה נצטוונו להניח תפילין, וכיון שיש מחלוקת ראשונים איך לעשות את התפילין, לכן צריך להניח רק אחד מהם, ואם יניח את שתיהם הוא עובר על כל תוסף, לכן יכון להניח רק אחד מהם, והשני יהיה כרצונות בעלמא.

ובביאור הלכה (סי' לד' סע' ב' ד"ה ויכוון בהנחתם), כתב להקל בזה, (שהתנאי הוא רק משום שמצוות צריכות כוונה, ולא שאם לא יתנה יעבור על כל תוסף).

ולדעת הבא"ח (שנה א' פרשת וירא סע' כא'), יכוון ששניהם אמת, כיון שהאר"י ז"ל סובר ששתיהם אמת.

וכתב בהליכות עולם (אות ה'), לעשות תנאי כדברי השו"ע, שהתפילין שהם לא להלכה הם רצונות בעלמא.

וכתב באורל"צ (חלק ב' פ"ג הלכה ח') שיעשה תנאי כפול, אם הלכה כדברי השו"ע, אז התפילין שהם להלכה אני מתכוון להניח, והזוג השני הם רצונות בעלמא, ואם הלכה כדברי האר"י, אז אני מתכוון ששתיהם אמת.

והוסיף הבא"ח ומימות משה רבינו עד לזמן הגאונים היו מניחים ב' זוגות תפילין

וכבר דחו את סברתו להרי מבואר בגמ' מקום יש בראש להניח ב' זוגות תפילין שיש רק מקום ולא שהניחו כך בפועל וכל הפוסקים חלקו על הבא"ח ובהבנת המחלוקת יש לבאר, שבכל מחלוקת בש"ס ובפוסקים הכוונה היא, ששתיהם אמת לאמיתיה, ובשמים יש מקום לכל אחד, ומוכח כן שהרי במחלוקת ב"ש וב"ה, שלהלכה פוסקים כמו ב"ה, וכי ב"ש אינו אמת, והרי לעתיד לבוא ההלכה תהיה כמו ב"ש, אלא ודאי ששתיהם אמת, אלא צריך לבאר שלהלכה אנו נוקטים שרק שיטה אחת היא האמת, כמו שמבואר בגמ' בגיטין (ז:), ששאל ר' אביתר את אליהו הנביא, על המחלוקת,

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שאלה: יקיר שכר דירת נופש למשך

שבועיים כגליל העליון בעודם בדירה שכר בנו הקטן את החלון ועתה מסתפק יקיר האם הוא מחויב לשלם לבעל הבית את התיקון או לא, ואם אכן הוא צריך לשלם הואיל והוא מכיר את בעל הדירה כי הוא טרחן ובעל מריבה, האם חייב להודיע לבעת הבית על התקלה, או שיכול להפקיד לו את כסף התיקון בבנק יחד עם דמי השכירות בלי להודיע לו על מה זה, וכזה ירוויח שגם שילם על הנזק וגם הסיר מעליו תלונות המשכיר.

תשובה: מעיקר הדין יקיר פטור מלשלם על

הנזק של בנו, אך הואיל ובנו כשיגדל יצטרך לשלם לפנים משורת הדין, ראוי לשלם כבר עתה, ויכול הוא להבליע את התשלום יחד עם השכר דירה.

הנימוק: לענין השאלה האם חייב יקיר

בתשלומי הנזק שעשה בנו הקטן נראה שאם היה ברור שכאשר בנו יהיה בסמוך לחלון הוא ישבור אותו הרי מה שנתן יקיר לבנו לעמוד בסמיכות לחלון הרי הניזק של יקיר בעצמו וכמעמד בהמת חבירו על קמת חבירו דמבואר בשו"ע (שצד ג) הדיו כמזיק בידים וחייב, אך אם אין זה אלא בשגנה שבעו שעמד בסמוך שבר את החלון הרי שהוא פטור מתשלום עתה, דחש"ו פניעת רעה והם שחבלו באחרים פטורים, ולדעת השו"ע (בסימן שט"ג וכן סימן תכ"ח) גם כשיגדל בנו של יקיר יהיה פטור מלשלם, אך נחלקו בזה הראשונים וכתב המשנה ברורה (או"ח סימן שצ"ג סק"ט) ובכה"ח (סקכ"ו) דהיינו מדינא, אבל לפנים משורת הדין בין שהקטן חבל בגוף או כממון צריך לשלם לו, ולפ"ז ודאי ראוי ליקר לשלם לבעל הדירה שלא להשאיר את בנו בחוב זה. אמנם ודאי שיכול הוא להבליע את התשלום כלי שבעל הבית ירגיש וכמבואר גם לגבי גניבה בסימן שנה ס"א ע"ש

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

לעשות יותר מהכוחות

שבת נחמו שמפטירין "נחמו נחמו עמי" (ישעיהו מ') שהיא ההפטרה הראשונה משבע דנחמא שמפטרים בהם עד ראש השנה. ישעיהו עד פרק מ' התנבא על הפורענות, מפרק מ' ועד סוף הספר התנבא על הנחמה.

תוכן הנבואה: היא הנחמה לעתיד לבוא שבה ה' פונה לנביאיו ומבקש מהם: "נחמו את עמי" כלומר, הודיעו להם כי עתידים הם לחזור מגלותם ולמלאות בצבאם את ירושלים. וה' יעשה דרך ישרה ישר לירושלים - "והיה העקב למישור והרכסים לבקעה, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי ה' דיבר", וה' בכוח זרועו יבוא על האומות להיפרע מהם ולגאול את ישראל, ומסיים נבואתו בתיאור גדולת ה' שכל הגוים כאין וכאפס נחשבו, ואין בו כל דימיון להשוותו, שאו למרוד עינכם וראו מי ברא אלה.

אורח החורבן באה הנחמה, קשה, אין בית מקדש אין קורבנות, אלא שלמות החורבן הקיים צריך להתנתק, להתגבר, לא להישאר בחורבן. ולכן יש ללמוד לעשות דברים אפילו שקשה, להתגבר ולעשות דברים מעל לכוחותיו.

התורה ניתנה בהר סיני הקטן שבהרים, לא ניתנה על הר הכרמל או הר תבור, ללמדנו ענווה שאין התורה ניתנת אלא למי שמשפיל עצמו ומרגיש קטן.

ויש לשאול אם הקב"ה רוצה ללמדנו ענווה היה לתת את התורה בעמק או בכקעה, ולא על הר, ואפילו שהוא קטן נמוך ועניו אבל עדיין הוא הר, ולא דומה לעמק שכולו שפילות ונמיכות. אלא שמלמדנו כדי לקבל תורה צריך להתרומם ולהשקיע, לא יורדים לקבל תורה. כדי לקבל תורה יש להתאמץ להתגבר ולהשקיע קצת, לטפס ולהתעלות.

מה מעלתו הרבה של יתרו שזכה ונעשה חותן משה ובניו יושבים בלשכת הגזית מפני שהיה עושה יותר - אומר רבינו אליהו לופיאן "וישמע יתרו" שואלים חז"ל "מה שמועה שמע וכו'" (זכחים קטו). כולם שמעו אותה שמועה, "שמעו עמים ירגזו, חיל אחז יושבי פלשת", אלא מעלתו של יתרו שמע אבל עשה מה שלא עשו כולם הוא בא, כולם שמעו אבל נשארו במצבם, ויתרו עשה קצת יותר שמע וכו'.

איתא בחגיגה (ט): "אמר ליה בר די הלל: מאי דכתיב (מלאכי ג) "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו" היינו צדיק היינו עובד אלוקים, היינו רשע היינו אשר לא עבדו.

אמר ליה: עבדו ולא עבדו שניהם צדיקים גמורים הם, ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד. אמר לו: משום פעם אחד קרי ליה לא עבדו? אמר לו: כן, צא ולמד משוק של חמרין, עשרה פרסה בחוזה, אחד עשר פרסה בתרי זוזי. עד מאה - לא עבדו, מאה ואחד - עבדו.

אות עשר פרסאות זה בחינה אחרת, עד עשר פרסאות זה הרגילות, כוחו הטבעי והרגיל של החמור. פרסה אחת יותר זה כבר בחינה אחרת יותר מהכוחות, כבר שווה כפול. והוא

הזמן, אלא סבלה בדומיה, כדי שלא להפריעו מלימודו.

כשנודע אחר כך הדבר לבעל ה"שגאת אריה", הוא נרגש מאוד ממסירות נפש שכזאת עבור התורה, ואז הוא נשא את כפיו לשמים ולחש תפילה: "ריבונו של עולם, כיון שאישה זו התאפקה מלצעוק בגלל כבוד התורה, כך אותה בכך שתורתו תכריז עליו בכל העולם". אמנם תפילתו נתקבלה. נולד לה רבי זלמנלה שתורתו הדהדה בכל העולם.

זהו העוצמה של הלעשות יותר ומעבר לכוחות, וזה שדורש מאתנו הקב"ה לעשות קצת יותר.

במדרש (ג, א) "אלה תולדות אהרן ומשה ביום דיבר ה' את משה בהר סיני וגו' נדב אביו אלעזר ואיתמר". וכתב רש"י - "ואינו מזכיר אלא בני אהרן ונקראו תולדות משה לפי שלמדם תורה, מלמד שכל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו". "ביום דיבר ה' את משה" - נעשו אלו התולדות שלו שלמד מה שלמד מפי הגבורה.

ויש לתמוה והרי משה לימד את כל ישראל תורה וכולם היו תולדותיו, מדוע אם כן דוקא בני אהרן נקראים בשם תולדותיו? אלא שיש לומר, אותם לימד יותר מאשר את כולם, כדי שיקראו בניו צריך לעשות קצת יותר, לעשות מעל לטבע הרגיל שעושה כל אחד, כשעושה מעל לכוחותיו הרגילים ונותן עוד קצת מעצמו ראו הוא לתואר "אב".

וזכרנו משל למלך ולו בת יחידה כלילת המידות שבה מגדל גבוה שראשו מגיע השמימה וכו' מדרגות רבות עד אין ספור, יותר מכמה אלפים. והכריז המלך כל מי שיעלה ויטפס עד ראש המגדל יזכה ויהיה חתן לבתו, באו נסיכים רחנים וגיבורים, כולם ניסו לטפס עלו מאה מאתים מדרגות גבהות עד אפסות כוחות, איך אפשר לעלות יותר מכמה אלפים, אין בכוחות אנוש בכך, וכך ניסו אחד אחד ללא הועיל זה מאתים זה שלוש זה ארבע מאות, וכולם חזרו כלעומת שבאו. והנה יום אחד מגיע למגדל כפרי אחד ואומר למלך שרוצה הוא לנסות ולטפס, והתחיל לעלות במעלה המדרגות עולה מאה, מאתים כולו מתנשם איך אפשר! אבל חייבים להמשיך עוד מאה, ועוד אחד ללא כוח כבר לא יכול להמשיך יותר, אבל חייבים להמשיך, אם המלך אמר סימן שאפשר להצליח, עולה עוד חמישים קומות כבר עבר ארבע מאות וחמישים ונשאר לו עוד פחות מכמה אלפים איך אפשר זה כל כל גבוה, התיישב אותו כפרי ותורה לעצמו אם המלך אמר שאפשר ודאי שאפשר ובשארית כוחותיו ממשיך וכמעט בוזזילה עוד קומה ועוד אחת, וממש לפני ההתעלפות מאירות את עיניו שלט גדול חוזר המעלית מצד ימין. לחץ על הכפתור והגיע לראש המגדל בחמש דקות וזכה בכת המלך.

זהו המשל, והנמשל כשעושים יותר מהכוחות זוכים לסייעתא דשמיא ומצליחים. לחזור בתשובה, נראה קשה ללא סיכוי להצלחה, כל כך רחוק. לדעת וללמוד כל הספרים שצריכים לדעת, ולהתחיל בגיל כזה איך אפשר להצליח? אבל כשעושים יותר מהרגילות כשנותן ומשקיע האדם קצת יותר מעצמו, לפתע מרגיש שכן אפשר יש כעין מעליות המסייעות לכל אחד להגיע לרום הפסגה.

הרין במאה ואחד זה לעשות יותר מהרגילות, כשעושים יותר מהכוח הרגיל זהו הנקרא "עבדו".

מי שלומד ב"בין חומנים", בטוילים בנופים קובע לו סדרי לימוד במצבים ובזמנים שאנשים רגילים לא לומדים נכנס לבחינה של "עבדו" - מבקשים מאתנו להתגבר, לעשות עוד קצת למעלה מהכוחות שלנו.

איתא בעירובין (נד): מסופר על רבי פרידא שהיה לו תלמיד שהיה מלמדו כל דבר ארבע מאות פעם ורק לאחר מכן היה מבין, יום אחד באמצע השיעור ביקשו את הרב לדבר מצווה, ואף על פי כן המשיך ולימד את תלמידו ארבע מאות פעם כהרגלו, אך הפעם לא הבין, מה שונה הפעם שלא למדת לאחר ארבע מאות פעם? שאלו רבי פרידא, מאותו רגע שביקשו את הרב לדבר מצווה הסחתי דעתי וכל רגע אמרתי לעצמי הנה עכשיו יקום וילך הרב, עכשיו יקום וילך הרב, השיב התלמיד, אמר לו רב פרידא, חן דעתך ואני אלמד אותך שוב עד שתלמד ולימדו שוב ארבע מאות פעם. יצאה בת קול ושאלה לרבי פרידא רוצה שיוסיפו לך ארבע מאות שנה לחיך או שתזכה אותה וכל הדור לעולם הבא, אמר: שנוכה אני ודורי לעולם הבא אמר הקב"ה: תנו לו זו וזו.

מעשה אדיר שבו מתגלים מידותיו האצילות של ר' פרידא שחזר שמונה מאות פעם עם אותו תלמיד, הקב"ה מוטרשם ונותן לו גם אריכות ימים וגם שכל דורו יהיו בני העולם הבא.

מדוע הקב"ה מוטרשם מר' פרידא רק בפעם זו כשחזר בפעם השניה על הארבע מאות פעם? וכי יום יום לשנות ולחזור ארבע מאות פעם על אותו לימוד אינו מעשה די גדול שבגינו מגיע גם כן שכר גדול?

אלא שארבע מאות פעם זהו הרגילות שלו, אלו כביכול כוחותיו הרגילים של ר' פרידא, אבל להתגבר ולחזור שוב פעם ארבע מאות פעם, זה לעשות למעלה מכוחותיו, מזה בשמים מתלהבים ויוצאת בת קול ומזכה אותו באריכות ימים ועולם הבא לכל דורו.

מוכא בספר "החפץ חיים חייו ופעולתו" בזמן שכיח בעל ה"שגאת אריה" כרב בוולוז'ין, לא השיגה ידו לקנות ספרים מחמת עניות. כשהיה צריך לעיין באיזה שהוא ספר, היה הולך לביתו של ר' יצחק, אביו של ר' חיים מוולוז'ין ושם היה לומד. פעם אחת ישב ה"שגאת אריה" בביתו של ר' יצחק ולמד. באותה שעה התחילה אשת יצחק להרגיש כאבים של צירי לידה. אבל כיון שהיא ידעה שבאותו זמן הרב עוסק בתורה, התגברה על עצמה ולא גנחה במשך כל

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ימיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

חנניה בן מסעודה

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת ואתחנן

"וקווי ה' יחליפו כח"

בתמונה הנפלאה הזו הוטמנו 15 פריטים מיוחדים מפרשת ואתחנן!
תסתכלו טוב טוב, ותמצאו את כל האוצרות החבויים! בהצלחה!

הפריטים שעליכם לחפש:

רשימת הפריטים:

1. לוחות הברית - עשרת הדברות שנתנו בהר סיני
2. הר סיני - המקום שבו ניתנה התורה
3. מזוזה - "וכתבתם על מזוזות ביתך"
4. תפילין - "והיו לטטפת בין עיניך"
5. ספר תורה - התורה שמשה העביר לעם ישראל
6. כתר - כבוד ה' והמלכות השמימית
7. יד - "קשרתם לאות על ירך"
8. כתיבה/קולמוס - "וכתבתם על מזוזות ביתך"
9. כדור הארץ - הארץ המובטחת
10. אש - "כי ה' אלהיך אש אוכלת האז"
11. ענן - ענן הכבוד שהוביל את עם ישראל
12. רעם - הרעמים שהיו בהר סיני
13. שמש - גרמי השמים שאסור לעבוד
14. הר נבו - ממנו ראה משה רבינו את הארץ
15. שופר - הקול שנשמע בהר סיני

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

שולחן השבת מלא ברכה ואור

האם תצליחו למצוא את 15 ההבדלים הקטנים בין התמונות? בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

כבודי הרפואה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בוזרה הקדוש

ואתהנו

נעלמים שנשגבו מעימנו, ואין אנו יודעים ככשנו של עולם, וכמו שמצינו בחז"ל, שכביכול נענש משה שלא להיכנס לארץ ישראל בעבור שלא היכה את הסלע, ומאידך יש טעמים עליונים מדוע לא רצה ה"ת את כניסת משה, דאילו היה הרבר רק משום החטא, היה ה' מקבל תשובתו ותפילותיו של משה, אלא שמה שלא הקדשני בעיני בני ישראל, גם שבגלות יצטרכו את קדושת משה לגאולתם או כאופן אחר, ועכ"פ אין לנו השגה בעולם הזה מדרכי ה"ת, לפי שהכל זה סודות עליונים שנשגבו מעימנו, וסוד הבחירה הרי הוא עמוק עמוק כמוכבא ברכותינו הראשונים כמלאכים, אלא שאם אדם עושה את כל מעשיו לשם שמים ונלחם למען כבוד ה' בכל רגע ממילא גם מה שיכה בסלע זה הכל ממנו יתברך ולטובתו ולטובת כלל הבריאה ותכליתה ודוק

שבת נחמו

זהו ענין 'נחמו נחמו עמי' דיש להבין למה צריך לכפול הנחמה? אלא נחמה היינו שהאדם יוצא מן הצרה שהיה שריו בה בלבד, אולם כאשר ייזכר מהתקופה הרעה, יהיה לו עדיין צער ועוגמת נפש, אבל יש נחמה שהיא כפולה והיינו שאדם מבין שגם הגלויות וההסתרות פנים שעברו עליו, הכל הוא לטובה, וכמו שמצינו אצל משה וכו"ל, ולעתיד לבא נראה בעינינו כמה מעט שילמנו בצערנו, בכדי לקבל כל כך הרבה טובה כפולה ומכופלת, ואפילו מה שנופל בעבודת ה' היא לנסותנו ולהעלותנו להתקרב אליו יתברך.

וידוע שיש בחינה של 'שחוק' ויש בחינה של 'צחוק' לפי שצחוק הוא בגי' אור ואילו שחוק בגי' פעמים אור, והיינו שכאשר אדם שמוח בכל מה שעבר עליו ומבין שהכל לטובה מאיתו יתברך, זה פעמים אור, ובכח ההתעלות בתורה ואמונה ומידות טובות, אזי זוכים לבחינה של השחוק שמרגישים ממש שהכל לטובה, וכך היו אבותינו הקדושים, וכמו שמצינו שפלטין בין לייש שלח את מיכל בת שאול מביתו בכה הוא על כך, ופירשו המפרשים שככה על כך שאיבד את הניסיון ואת הרווח העצום שמביא לו הצער של הנסיון

זה יסוד עצום, שכל טלטול וצרה שיש לאדם כאשר רואה כמה טובה צומחת מכך ומתבונן באמונה שלימה, הרי הוא זוכה לדויע ולשמחה ולדבקות בה"ת, וככל שאדם מקבל את הצער באהבה ובשמחה אדם זוכה לדבקות בו יתברך ולחיות מתוך דיבור אל ה', ועין כמגיד משרים הג"ל בריש הפרשה שאמר המגיד למן שעל ידי ברכת דין האמת בשמחה מכח האמונה זוכים לאורו יתברך וכו' וזהו מה שמצינו שכאשר רבותינו התנאים ראו שועל שיוצא היה רבי עקיבא משחק יעניין שם שינויי גירסאות בגמ'.
שם שינויי גירסאות בגמ'.

דבר אלי וכו' והיינו שלאחר מכן תזכה לטובה הכפולה כאשר תהיה הגאולה השלימה.

וגם בספר הליקוטס להאריז"ל בריש פרשתנו איתא על הפסוק "ויתעבר ה' כי למענכם" דהיינו שכלל דור ודור בא משה רבינו בסוד העיבור וכו' וכמו דאיתא בזה"ק, ועוד ענין ההתפשטות של משה בכל דור ודור והנה תפילתו של משה הייתה על ב' דברים א. אעברה נא ב. ואראה את הארץ הטובה. ויש להבין שהרי לכאורה אם יעבור בארץ ממילא יכול לדאותה ומדוע צריך לבקש על כך בנפרד? ובמאור ושמש' כתב שכונת משה היינו רצה לדאות ראייה רוחנית את ענין הרץ ולא רק ראייה גשמית.

ובאמת שאכן הקב"ה גם חילק את הבקשות וקיבל רק את חצי תפילתו וכמו שכתוב ברש"י ויקרא י' י"ב שתפילה עושה מחצה ועל כן על אף שאת הבקשה לעבור בארץ ישראל לא קיבל ה"ת, אבל את בקשה לדאותה קיבל שנאמר עלה ראש הפסגה ושא עיניך וראה וכו'.

וידוע שראיתו של משה מלבד שמתקדשת מקדושת ארץ ישראל, גם היא מקדשת את הארץ מכח קדושת עיניו הטהורות, ובחינת העין הטובה אשר הייתה בו. וכתוב שאם משה היה נכנס לארץ ישראל לא היה נחרב בית המקדש ולא היו גולים ישראל לבין האומות, וכתב החיד"א שאף לא היתה עבודה זרה יכולה לשרות בארץ ישראל כלל מכח קדושתו של משה רבינו, ועל כן כתוב כמדרש שה' הראה למשה כל ד' אמות באר"י, בכדי שיקדשו את כל המקומות וכל הזוויות כולם.

ובדאי שמשו רבינו הרועה הנאמן, לא דאג לענייני וצורכו כלל, אלא בכל בקשה שמבקש מה"ת כל כוונתו היא עבור צאן מרעיתו - עם ישראל הקדושים, ועל כן כתוב בספרים הקדושים שכבדו ראייתו של משה רבינו את כל ד' אמות בארץ ישראל השפיע הוא את קדושתו שיהיה כח בכל מקום ומקום לגלות את אלהות ה"ת, וכפי שידוע שהטומאה וכוחות הקלי' מטרסתם להשכיח מעימנו את ה"ת, ועי"ז לדחוס את מציאות העולם השפל הזה ואת התאוות אשר בקרבו, ועל כן העיקר הוא להתבונן באור ה' ועי"ז יתעוררו כל רצונותיו אך ורק לקרבת ה' בבחינת נכספה נרדפה לדעת את ה' ועי"ז יקטין האדם את רצונות העולם הזה, וזהו התעוררות של קדושה שהחריד משה רבינו בכל ד"א שכאר"י, רק שהקדושה טמונה בה ועל ידי ההשתדלות של כל אחד ואחד יש באפשרות לגלות את הקדושה הנזכרת ולזכות לאור ה'.

ונמצא שכל ענין בעולם השפל הזה יש בו סודות

בספר מגיד משרים לאדונינו מן הקדוש וזה"ה איתא בפרשתנו על ענין מניעת משה רבינו מלהכנס לארץ סוד גדול, ונעתיק את לשונו בקיצור, ובתוכו נביא גם הלשון המיוחדת שאמר המגיד למן חז"ל: והלא לך למגדע דקב"ה וכל בני מתיבתא עילאה משדרין לך שלם, נביא מזהימני, תנאי, אמוראי, רבנן סבוראי, גאונים, פסקנים, כללו מברכי יתך, כד את עסיק במיליהון ומכוין יתהון, כמה עלמין מדועעין לקל נעימו דהנהו ברכא, שאלין ואמרין מאי האי, מתיבין ואמרין האי הוא ריש מתיבתא רבא דארץ ישראל, פסקנא רבא דארץ ישראל, מחברא רבא דארץ ישראל, יוסף המכונה קאדו, דמלך מלכי המלכים חפץ ביקרו, כוללו מתיבין ואמרין בריך יהא למארי עלמא, וזהו אינן שדרוני לגלגל לך רזא סתימא בפרשתא קדישא.

וזהו דמלגה דבעא למעבר בארעא ועי"כ הוה מסתלק בלבנות דהיינו לזון עילאה דהיינו כתר עליון ויתעבר ה' כי למענכם, כלומר לא בעא קב"ה דאסתלק בלזון עילאה אלא דאסתלק בבניה משום דאי הוה מסתלק בלזון עילאה לא הוה ליה אהדרות' להאי עלמא וישראל צריכי דלהוי ליה אהדרותא להאי עלמא לצלויי על עלמא כד הוא בעאקו וכן בזמן חרבן הבית אתא לנחומי לישראל למענכם להנאחם ולטובתכם וכן לזמן תחיית המתים יקום בהדיהו דיישראל וזהו סוד ויתעבר, כלומר אשתאר בבניה כעבור בכטן דעתיד למיפק לעלמא ואלו הוה מסתלק בלזון עילאה לא הוה ליה אהדרותא להאי עלמא כלל. ואמר ה' אלי רב לך טפי עדיף לך דהשתא תסתלק בבניה ויהא אהדרותך להאי עלמא דהאי הוא זכותא סג' . עלה ראש הפסגה וראה וגו' דע"י כן תסתלק בבניה כדקא יאות וכתר כן בסוף יומייתא תסתלק בלזון עילאה. ואתה שלום:

כי שמה לא תעבור, כלומר כנסת ישראל אקרי שם ובינה שמה, דאיהי אתחברותא דשם עם ה' עלאה והיינו דקאמר ליה ושמה לא תעבור כלומר באתרא דשמה דאיהי בינה לא תעבור תמן דק תדבק נפשך עכ"ל הקדוש.

ונמצא שהי"ת אמר למשה שיפסיק מלהתפלל על כניסתו לארץ ישראל לפי שכך היא טובת עם ישראל וגם הטובה שלו עצמו והיינו לפי שכידוע מה דאיתא במדרש שמשו רבינו חציו אדם וחציו אלקות ויש צורך לעם ישראל לעתיד לבא שיתעבר משה כנשמת מלך המשיח ובנשמות הצדיקים המושיעים את ישראל שכלל דור ואילו יכנס משה רבינו לארץ ישראל הריהו יעלה מדרגה רוחנית עצומה באלקות ולא יהיה שייך שירד שוב לזה העולם להתעבר בתוך נשמת המשיח ונשמות הצדיקים ועל כן אמר לו ה' רב לך אל תוסף

הזדמנות נדירה

להיות שותפים בבנין התורה!

זכינו ברוך השם שבית המדרש החדש נפתח לרווחת הלומדים
ונמסרים בו שיעורי תורה מדי יום

זכות מיוחדת!

כל התורם 2,600 ש"ח ומעלה – יזכה להכנס לברכה אישית בחדרו של מודנו ודבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התורמים המקימים בהיכל בית המדרש החדש

הבנייה הושלמה – הגיע הזמן לדהט את בית דה'!

אנו זקוקים לעזרתכם להשלמת ריהוט ואבזור בית המדרש:
ספסלים | שולחנות | ספרים | ארון קודש | תיבה | ועוד..

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 - הרב עמית גביראלוב שליט"א

"וזהב הארץ ההיא טוב" – השקיעו בזהב נצחי, בתורה הקדושה!